

ענפמכי, פרהגועני ויתושאפי

היה היה פעם מלך שהיה כל כך מלומד שאיש לא יכול היה לעלות עליו בידע. למעשה הוא היה כל כך מלומד שאנשים פשוטים לא יכלו להבין מה אמר והוא לא יכול היה להבין אותם. אך על מנת שיוכל לדבר עם מישהו הוא הזמין שבעה פרופסורים, שאמנם לא היו כל כך מלומדים כמוהו אך היו מסוגלים לתרגם את דבריו, כך שאנשים פשוטים יכלו להבין אותם, והוא יוכל גם להבין מה אומרים לו אנשים פשוטים. למלך לא היה בן, אך הייתה לו בת וכדי שהיא תתחתן באושר והממלכה תתנהל לפי הכללים של הידע שלו, הוציא מנשר בו הודיע שאם ימצא מישהו מלומד כל כך שיוכל להדהים בידע שלו ולגבור על המלך ועל שבעת הפרופסורים, יוכל לקבל את בתו ומחצית הממלכה מיד. אך מי שלא יצליח בכך ראשו ייכרת כי העז לדבר אל המלך.

הנסיכה הייתה יפה מאוד ונעים היה להביט

עליה והמלך לא הסתיר אותה, כך שכל אחד יכול היה לראותה. לכן באו נסיכים ודוכסים ודוקטורים ומלומדים מכל קצוות העולם, וכל אחד שראה את הנסיכה, רצה לנסות את מזלו. אך למרות שהיו מלומדים, הידע שלהם לא הספיק וראשיהם של כולם נכרתו.

בפינת הממלכה חי איכר עם בנו. הנער היה חכם, חד עין ובעל תפיסה מהירה ולא פחד מכלום.

כשמנשר המלך נקרא על ידי הכומר בכנסייה, הנער החליט לנסות את מזלו. "מי שלא מסתכן, לא ינצח" חשב ולכן הלך לכומר ואמר לו שאם זה יסכים ללמד אותו הוא יעבוד בשבילו כל היום. אך הוא רוצה להיות כל כך מלומד שיוכל לנסות את מזלו עם המלך ועם הפרופסורים שלו.

"מי שירצה להתחרות בהם צריך לדעת יותר מאשר ללעוס לחם" אמר לו הכומר.

"יתכן" ענה הצעיר "אבל אני רוצה לנסות את מזלי."

הכומר חשב, כמובן, שהבחור השתגע, אבל מאחר שיכול היה לקבל בחינם את העובד ורק להאכיל ולשכן אותו, הסכים. הצעיר עבד אצלו כל היום ובערב הכומר קרא איתו בספרים, וכך זה נמשך זמן מה. אך בסוף נמאסו הספרים על הצעיר ואמר "לא אשב כאן כדי לקרוא ולאבד את כל השכל שיש לי. כל זה לא יעזור לי, כי מזל צריך לבוא מעצמו ואם אינך בר מזל לא תצליח לעשות ארנק משי מאוזן הינשוף." הוא זרק את הספרים חזרה על המדף והלך משם.

בדרך הגיע ליער גדול בו העצים היו צפופים מאוד עם שיחים קוצנים ביניהם, כך שקשה היה לו לעבור שם. בכל זאת הוא המשיך בדרכו, למרות הקושי, וכל הזמן חשב מה יוכל להגיד כשיגיע לארמון המלך ואיך ינצל את מה שלמד אצל הכומר.

פתאום ענף של עץ הכה לו בפנים. "זה ענפמכי" אמר.

אחרי זמן מה יצא לאחו שם עמדה פרה שגעתה בקול מחריש אוזניים. "זה פרהגועני"

אמר.

בהמשך הדרך הוא הגיע לנהר אך לא ראה כל גשר, כדי לעבור אותו. לכן התפשט, שם את בגדיו על ראשו ושחה לעבר הגדה השניה.

תוך כדי שחיה בא יתוש ועקץ אותו באפו. "זה יתושאפי" אמר הבחור.

בסוף הוא הגיע לארמון המלך, שם הדברים לא נראו יפה, כי שורה של ראשים הייתה תקועה על עמודים, ופניהם הביאו זוועה כזו שכל אחד היה נבהל ובורח.

אך הבחור לא היה פחדן.

"תהיו בשלום" אמר כשהוא מרים את כובעו "הנכם תקועים ולועגים לי אך מי יודע אם לא אגיע לחברתכם עוד היום. אבל אם אשאר חי, לא תישארו כאן, מפחידים את בני אדם."

הוא ניגש לדלת הארמון ודפק בה. "באתי לנסות את מזלי עם הנסיכה" אמר.

"אתה?" אמר השומר "האם השתגעת? היו כאן נסיכים, ודוכסים ודוקטורים ואנשי מדע וכולם שילמו בראשיהם על התענוג הזה,

ודוקטורים ואנשי מדע וכולם עזבו ללא ראשים
על כתפיהם. מוטב שתלך מכאן כל עוד ראשך
על כתפייך."

"אל תדאג לי" ענה הבחור "מוטב שתחשוב
על הראש שלך. אתה תדאג לראשך ואני
לראשי! תתחיל עכשיו ונראה כמה חוכמה יש
בך, כי אינני חושב שהנך חכם ביותר."
ואז הפרופסור התחיל בנאום ארוך בשפה
מקושקשת, וכשהראשון גמר התחיל לדבר
השני, ואחר כך השלישי וכך הם המשיכו עד
האחרון, השביעי. הצעיר לא הבין מילה אך
לא פחד ורק נענע בראשו לאות הסכמה.
כשהאחרון גמר את הנאום שאל "תוכל לענות
לזה?"

"זה פשוט" אמר הצעיר "כשהייתי עוד
בעריסה ידעתי לעוות את פי ולקשקש כמוכם.
אך מאחר שאתם כל כך מלומדים אשאל
אותכם רק שאלה אחת ולא ארוכה:
'ענפמכי, פרהגועני ויתושאפי'. מה הם? תוכלו
לענות על זה?"

הם כולם מתחו את צוואריהם והרכיבו את

ואתה חושב שתצליח?"
"זו לא בעיה שלך" ענה הצעיר "פתח את
הדלת ותראה אחד שלא מפחד מכלום."
אך השומר לא רצה להכניסו.
"עשה כפי שאמרת" קרא הצעיר "אחרת
תהיה כאן מהומה."
אך השומר עדיין סירב.
ואז הבחור תפס אותו בצווארו וזרק אותו
בחוזקה עד שהקיר רעד, ואחר כך הלך ישר
לאולם שם ישב המלך עם שבעה
הפרופסורים שלו. פניהם היו ארוכים וצרים
והם נראו כמו אנשים חולניים העומדים למות
בקרב.

הם ישבו כולם עם ראשיהם נטויים הצדה,
והביטו ברצפה תוך מחשבה עמוקה.
אחד מהם הרים את ראשו ושאל בלשון
פשוטה "מי אתה?"

"אני מחזר הנסיכה" אמר הצעיר.
"ואתה רוצה את ידה של הנסיכה?"
"כן, אז מה?"

"השתגעת? היו כאן נסיכים, ודוכסים

משקפיהם, והתחילו לעיין בספריהם ולדפדף בהם. ובאותו הזמן הוא שם את ידיו בכיסים ונראה כל כך גלוי וחסר פחד, שהם לא יכלו שלא להתפלא ממנו. הם השתוממו מאוד שצעיר כזה יכול להיות כל כך מלומד ויחד עם זאת להראות כמו אדם פשוט.

"אז איך אתם מתקדמים?" שאל הצעיר "האם כל הידע שלכם לא יכול לעזור כדי שתפתחו את פיכם ותתנו תשובה לשאלתי?"

הם המשיכו לחשוב ולהתייעץ ולהרהר, הביטו על התקרה, ואחר כך הביטו על הרצפה, ואחר כך על הקירות. אך לא יכלו לתת לו תשובה, ואפילו המלך עצמו, למרות שהיה מלומד מכולם, לא ידע מה לענות.

בסוף הם נכנעו והצעיר קיבל את הנסיכה לאישה ואת חצי הממלכה. שם הוא שלט בדרך משלו והממלכה התקיימה לא יותר גרוע ולא יותר טוב מאשר כשלט בה המלך המלומד עם כל העקרונות החכמים שלו.